

ΣΩΚΡ. Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

ΓΡΑΜΜΑ ΣΕ ΑΝΩΝΥΜΟΥΣ

φιλη, φιλε, που διαβαζεις αυτο το τυπωμενο χαρτι και δε σε πειραζει η αποσταση αλλα μενεις ερωτικη, ερωτικος και ζωντανευεις τα γραμματα, παιχνιδια η πραγματα, κοιτα να δεις πως θα μιλησουμε στους ανερωτικους, στους ανιαρους, στους φοβισμενους που αφηνουν τα χαρτια χαρτια, το τυπωμα τυπωμα και το σωμα τους ξενο, κοιτα και πες μας αν η φωνη μας προδινει τη φωνη της αληθειας σου, της πραγματικοτητας:

ζωντας τη ζωη προσωπικα και με τη δυνατοτητα να τη ζησουμε ολοκληρη κι ολοτελα μονο απο το ιδιο το γεγονος οτι ζουμε προσωπικα

νιωθοντας ομως οτι προσωπικα σημαινει συνολικα, φυσικα, και βλεποντας μπροστα μας οχι κινδυνους αλλα ψευτιες καθε ειδους

σκεφτομαστε πως εχουμε την ευκολια και το δικαιοωμα να μιλησουμε για τα λαθεμενα και να πουμε τα φυσικα, τη ζωη και τη ζωη μας

καπως ετσι:

η ζωη μας εμποδιζεται απο χιλιες μεριες και απο ολες αφυσικα

αυτο ειναι το εργο των ανερωτικων που τρεμουν το πραγμα, που δεν εχουν το αγιο δεος των πραγματων, που εχουν φουσκωσει στην υβρη χωρις να νιωθουν πως η πραγματικοτητα τους αποριπτει

αυτοι πηραν τα πραγματα και τα εκαναν γνωση κι εμποριο, σκορπισαν τη φυσικη ανθρωποτητα σε «πολλους, πληθος, λαο», βιασαν τον πολιτισμο της, αρπαξαν τα ονειρα της και τα εκα-

ναν απορίες, παιδεψαν τα παιδιά τους σε γνώσεις κι αγνώσεις και πανοπλίες κάθε είδους

έτσι τα ερωτικά έγιναν ερωτηματικά

έτσι ο έρωτας της πραγματικότητας, η αλήθεια της ταύτισης, η τελειότητα της συναισθήσης ότι η ζωή είναι αλήθεια κι έρωτας της πραγματικότητας, τελειός και πλήρης κι ένας, αυτοσκοπός ευτυχισμένος κι ενιαίος καλυπτεται από σκυβαλά

κι η πραγματικότητα του αιματος της ανασας του αέρα του νερού και του χρώματος ντυνεται ακαρδα η απομακρυνεται από στενοκαρδες και μυωπικες θεωρησεις που την τρεμουν και τη μετατρεπουν από τελείο πράγμα της ολότητας σε αχάρο σχήμα και νεκρά της στείρας σκέψης,

έχει γεμίσει ο τόπος από ανθρώπους που παλεύουν να πιασουν τα χέρια τους, να δουν τα μάτια τους, να σκεφτούν τη σκέψη τους

και φτιάνουν γιαυτό του διαλόγου μηχανές και των πραγμάτων μηχανήματα, γιατί δεν ξερουν τίποτ άλλο να κάνουν ξερουν μόνο να ξεκάνουν

— γιαυτό λοιπόν κι εμείς που ζουμε τώρα ολοκληροί κι ολότελα και θελούμε, γιατί μπορούμε να κάνουμε, στον ίδιο τόπο, της φύσης, στον ίδιο χρόνο, των πραγμάτων, στον ίδιο τρόπο, της γλώσσας, οι ίδιοι πάντα, εμείς, ποιητές της φυσικής γλώσσας των πραγμάτων όσο είμαστε ζωντανοί, της ζωής

σκεφτομαστε πως έχουμε πια (αφού ζήσαμε πολύ, ερωτεύτηκαμε πολύ, κανάμε παιδιά πολύ, πονέσαμε χαρήκαμε διωχτήκαμε απορήσαμε πολύ, δηλαδή σωστά) γλώσσα να πουμε από την καλή:

δεν ξερετε πως αυτός ο πολιτισμός σας είναι μια σκονιτσα, μια πληγούλα μόνο πάνω στον καρπό του κόσμου που μεγαλώνει ελεύθερος; δεν ξερετε, όλη η μεγάλη φάρα σας, που κάποτε στις σπηλιές μας πήρατε (με μάτια που ψευτολαμπουν από το φόβο σας) το πράγμα που ακουμπάγαμε τα πράγματα και το πεταξατε για να χαζευετε και να ξεχαστείτε, γίνεται να μην ξερετε πως η ζωή δε ντυνεται μόνο και μόνο γιατί εσείς φοβάστε τη γυμνια της πραγματικότητας; δεν ξε-

ρετε πραγματικά πως οσα ξεκάνετε τα ζείτε θάνατο; δεν ξέρετε ποσο λίγο ζείτε;

εμεις ζουμε πραγματικά (χωριατες των πραγματος, απο τη σπηλια και την απλα της αληθειας, ως το Γιαννη και τη Μαρια και το μικρουλι μας) στην ευτυχια της πραγματικοτητας

πονωντας πεινωντας τρωγοντας ματωνοντας σπαραζοντας σ ολους τους ρυθμους του κοσμου μεχρι το σουφρωμα των χειλιων του μοναχου γερου

δινοντας και παιρνοντας ανασα αιμα ψυχη, ενα μ ολα και μ ολους

εδω, ελληνικα της πραγματικότητας,

μαζι με σας τους παλιους και νεους, κοντινους και μακρινους, ανθρωπους χωρις πραγματα, ελληνες χωρις ανθρωπια ομως ιδιοι παντα, απο τα ζωα και τη σπηλια μεχρι αυτο το χαρτι

και σας μελετουμε:

κάνετε τον ερωτα ερωτηση τη ζωη πολιτικη τον ανθρωπο αλλο τα πραγματα υλικο τη γλωσσα μηνυμα το μιλημα συνθημα τα βιβλια χαρτια τον εαυτο σας αριθμο γυμνο — και σαυτη τη γυμνια σας ζηταμε να κολυμπηστε ακμαιοι κι ολοκληροι να ιδωθουμε πραγματα ανθρωποι ελληνες, ολοι των ολων

και να δουμε μαζι τα ελληνικα μας:

οπως ολη η ψευτοπολιτισμενη γλωσσα, τα ελληνικα μας δεν ειναι της πραγματικότητας

— σωτηρία ειναι τα λαϊκα μας ελληνικα που δε χωριζουν απο τα πραγματα, που εχουν ζωη κι ανασα, τη φυσικη μας ανασα,

εχουμε πνιγει στο ψεμα, στον ψευταριστοκρατισμο και ζουμε οχι τη ζωη μας οπως ταιριαζει αλλα αντιγραφα της ζωης των αλλων, σε αντιγραφο τοπο και κατασκευασμενο χρονο, γιαυτο δεν εχουμε πραγματικη προσωπικη υποσταση

— το σωστο ειναι να ζουμε την οντοτητα μας, οχι χωριστες κατασκευες υλης και πνευματος, αλλα εδω τωρα, σ αυτο το χωμα και το νερο που ετσι ειναι χωμα και νερο του ανθρωπου,

ελληνες ανθρωποι, εθνικοι του χωματος και του νερου, ομως απ το Σολωμο και μετα, ολη μας τη νεοελληνικη ζωη, ειμαστε μια Ελλαδα επαρχια ενος πλασματικου ξενου πολιτισμου και νεκροταφειο καποιου παλιου ελληνικου πολιτισμου, και πιο πολυ σημερα που κλαινε τοσοι κι αντιγραφουν τοσα και δεν το νιωθουν καθολου πως κανουν τα ιδια ακριβως μ αυτα που κοροϊδευουν, και δεν ακουνε, δε νιωθουν τους λιγους δασκαλους που μας τυχανε στα χρονια αυτης της νεοελληνικης μας ζωης

— η λυση ειναι να βαλουμε στα ελληνικα μας τα πραγμα-
τα μας κι ολα τα πραγματα σιγα σιγα καθως θα μελετουμε
αυτο κι εκεινο, ξεκινωντας απ τα παλια (και πολυ μακρινα μας)
ελληνικα που πρεπει να τα νιωθουμε οχι να τα ξερουμε, να
νιωθουμε γ. π. το «Αιακιδης» οπως το «αρχοντοπουλο» και
το «Longbeach» ή το «Oxford» οπως το «μακρυσ γιαλος»
η το «βοϊδορεμα»

κι επειδη φαινεται πως ολα προχωρανε στραβα, μηχανες
που ακαρδα εκμεταλλευονται τη σκληροτητα του μεταλλου
και της λογικης και πανε για το γκρεμο (που θα τα στολι-
σει μ ανθη)

θελουμε να πουμε πως, ζωντας προσωπικα την ολοτητα
η ολικα το προσωπο μας, εχουμε το δικαιωμα και την ευκολια
να ειμαστε

εμεις ολοκληροι

ερωτικοι

ποιητες της γλωσσας, γλωσσικοι της πραγματικοτητας

παλαιοι και νεοι της πετρας και του μεταλλου κι αυτης της

αιωνιας στιγμης, οχι μοντερνοι της ψευτομηχανης

οχι ψευτες

οχι ποσοτικοι αλλα ποιοτικοι

εσυ κι εγω, οχι ο φοβος σου κι ο τρομος μου

ελληνες ανθρωποι

ελευθεροι κι αγαπημενοι

ζωντανοι μ ολα

ονομασμενοι της πραγματικοτητας

Σωκρ. Α. Σκαρτσης